

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **STAVE SOFT s.r.o.**
sídlem Durdáková 335/27, Brno
zastoupen KBDT SE
sídlem Helfertova 335/17, Brno

proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2024, č. j. 19999/24/5200-11432-713412,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) na základě výsledků daňové kontroly dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 5. 2022, č. j. 2691478/22/3003-52522-712920, doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019 ve výši 180 500 Kč a stanovil penále ve výši 36 100 Kč. Žalobce dle správce daně neprokázal

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

deklarované vynaložení výdaje (nákladu) dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), ve výši 950 000 Kč na programování projektu Betinance, které měla pro žalobce provést společnost DŮM ÚVĚRŮ s.r.o. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a dodatečný platební výměr potvrdil.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Namítá, že žalovaný hodnotí důkazy účelově v neprospěch žalobce a opomíjí je hodnotit ve vzájemných souvislostech. Tendencně hodnotí zejména předložené čestné prohlášení pana A. B. Z něj plyne, že programátorské služby byly poskytnuty právě prostřednictvím pana B., pan B. cenu služeb inkasoval a zdrojové kódy k softwarové aplikaci žalobci předal. Pan B. vystavil faktury a žalobce s ním po celou dobu plnění komunikoval. Pan B. uvádí, že v předmětném období, kdy práce na softwaru Betinance probíhaly, jednal jménem společnosti DŮM ÚVĚRŮ s.r.o., přičemž nespecifikuje, zda tím má na mysli zastoupení zákonné, smluvní, či jiné (bez právního důvodu). V řízení bylo prokázáno, že žalobce softwarovou aplikaci Betinance dále komerčně využil a poskytl k ní úplatně licenci třetí osobě.
3. Platby za programátorské práce byly prováděny v hotovosti, vynaložení výdaje by žalobce běžně prokázal příjmovým pokladním dokladem nebo potvrzením osoby, jež plnění v penězích obdržela. Čestné prohlášení pana B. dle žalobce je svým obsahem listinou prokazující uskutečnění výdaje, neboť v jeho textu pan B. jednoznačně prohlašuje a potvrzuje, že peněžní prostředky za programátorské práce na aplikaci Betinance převzal. Závěr žalovaného, že existoval-li by při dané transakci příjmový (výdajový) pokladní doklad ve smyslu účetního dokladu, pak by byla dovozena vyšší důkazní síla takového prohlášení, je dle žalobce absurdní.
4. K výsledku pana B. jako svědka nedošlo z důvodů na straně správce daně. Správci daně totiž v průběhu daňové kontroly nic nebránilo přistoupit k výsledku svědka formou dožádání příslušného orgánu na území Ukrajiny, a to až do 5. 4. 2022, kdy došlo k přerušení mezinárodní spolupráce ve věcech daňových mezi Českou republikou a Ukrajinou v důsledku napadení Ukrajiny Ruskou federací. Daňová kontrola byla zahájena dne 30. 9. 2022 (pozn. soudu: žalobce má na mysli zjevně rok 2020), správce daně měl bezmála dva roky k zajištění výsledku tohoto svědka, což neučinil.
5. Žalobce odkazuje na judikaturu, podle které je nerozhodné, zda deklarované plnění bylo poskytnuto skutečně subjektem uvedeným jako dodavatel na účetních dokladech, rozhodující je faktické vynaložení deklarovaného nákladu, tj. zda byl výdaj vynaložen v deklarované výši právě za deklarované plnění. Žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 Afs 24/2019-44, není na daný případ přílehlavý, neboť se zabývá situací, kdy dodavatel v rámci dodání služeb celý předmět plnění přenechal k dodání svému subdodavateli, nadto nebylo vůbec prokázáno, že k uskutečnění plnění došlo.
6. Žalobce dále namítá, že správce daně neprokázal své pochybnosti stran provedení tvrzených programátorských prací. Ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 27. 8. 2021 totiž správce daně vyjádřil pochybnosti pouze o tom, zda tvrzené služby byly poskytnuty právě společností DŮM ÚVĚRŮ s.r.o., avšak neformuloval pochybnosti ohledně faktické existence služeb a jejich přijetí žalobcem. Žalobce proto k této otázce netíží důkazní břemeno. Pochybnosti ohledně existence předmětu plnění neprokázal ani žalovaný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

7. Závěrem žalobce namítá, že argumentace v bodech 76-81 napadeného rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelná, neboť žalobce nikdy otázku esenciálních výdajů při stanovení daně pomocí pomůcek ve svých písemnostech neřešil.
8. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí včetně dodatečného platebního výměru zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a další podání stran

9. Žalovaný uvádí, že v souladu se zákonem posoudil čestné prohlášení pana B. jako důkazní prostředek dle § 93 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, z hlediska jeho obsahu je posoudil jako listinu obsahující tvrzení třetí osoby, tedy jako listinný důkaz, který nesplňuje zákonné náležitosti účetního dokladu. Vyhodnotil je v souvislosti s ostatními provedenými důkazy, např. s výslechem svědka, tehdejšího jednatele společnosti DŮM ÚVĚRŮ s.r.o., R. F., který uvedl, že za společnost jednal pouze on osobně a společnost nevyvíjela jinou činnost než poskytování úvěrů. Ani pan B. svou vazbu na danou společnost v čestném prohlášení neosvětlil. Z vyjádření žalobce k seznámení s výsledky kontrolního zjištění je dle žalovaného zřejmé, že žalobce nenavrhoval vyslechnout pana B. jako svědka, neboť si byl sám vědom objektivních důvodů, pro které ho není možné vyslechnout.
10. Žalovaný v daném případě vyjádřil své pochybnosti a označil konkrétní skutečnosti, které v něm důvodně vyvolaly pochybnosti o daňové uznatelnosti nákladů na programátorské práce. Argumentace Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 Afs 24/2019-44, je i přes skutkové odlišnosti aplikovatelná jak ve vztahu k otázce důkazního břemene, tak k povinnosti daňového subjektu prokázat daňově účinné výdaje. V tomto ohledu je důležité určit konkrétního poskytovatele plnění. Z výzvy k prokázání skutečností ze dne 27. 8. 2021 je dle žalovaného patrné, že správce daně se nezabýval pouze osobou dodavatele, jenž měl plnění poskytnout, ale zabýval se celkově oprávněností zahrnutí předmětné částky jako výdaje (nákladu) vynaloženého na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
11. Skutečnost, že se žalovaný vyjádřil nad rámec odvolacích námitek také k otázce esenciálních výdajů, nemůže způsobit nepřezkoumatelnost dané části napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. V replice žalobce opakuje, že žalovaný odmítl čestné prohlášení pouze z důvodu jeho formálních nedostatků, aniž by jakkoli vyvrátil jeho pravdivost nebo by k jeho obsahu vůbec přihlédl. Žalobce uznává, že si při navazování spolupráce s panem B. počínal naivně a rizikově, jeho obavy však byly rozptýleny poté, kdy se pan B. stal jednatelem a jediným společníkem společnosti DŮM ÚVĚRŮ s.r.o. I pokud by pan B. nebyl v převážné části za tuto společnost oprávněn jednat, pak s přihlédnutím k čestnému prohlášení své předchozí jednání dodatečně konvalidoval. Žalobce má za to, že vysvětlil průběh sporného obchodního případu, materiálně byl poskytovatelem plnění pro žalobce právě pan B. Pochybnosti, které mají za následek přenesení důkazního břemene, nepostačí správci daně pouze tvrdit. Musí je i prokázat, což ovšem neučinil.
13. K replice žalobce podal žalovaný dupliku, v níž setrvává na své argumentaci.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
15. Žaloba není důvodná.
16. Podle § 24 odst. 1 věty první zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, platí, že *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně se odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy*. Je to tedy poplatník, resp. daňový subjekt, kdo prokazuje existenci a výši výdajů snižujících základ daně (daňově účinných výdajů).
17. Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Nicméně existence (byť i formálně bezvadných) účetních dokladů, tj. např. pokladních dokladů či faktur, sama o sobě ještě zpravidla neprokazuje, že operace, která je jejich předmětem, se uskutečnila na dokladech deklarovaným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). Pro daňovou uznatelnost výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nepostačuje skutečnost, že byla vytvořena určitá hodnota (v nynější věci software Betinance). Je nutné rovněž prokázat, že daňový subjekt deklarované služby skutečně pořídil dle sporných dokladů, případně za jiných okolností, které budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 5 Afs 169/2019-43).
18. To odpovídá závěrům žalobcem zmiňované judikatury, která odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Afs 11/2011-68, podle něhož *„při posuzování uznatelnosti daňového nákladu (výdaje) dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je nerozhodné, zda deklarované plnění bylo poskytnuto skutečně subjektem uvedeným jako dodavatel na účetních dokladech a zda právě tento subjekt přijal úplatu za poskytnuté plnění [byl adresátem nákladu (výdaje)], rozhodné je v této souvislosti faktické vynaložení deklarovaného nákladu, tj. zda poskytnutý náklad (výdaj) byl vynaložen v deklarované výši právě za deklarované plnění [při splnění dalších podmínek daňové uznatelnosti tohoto nákladu (výdaje)].“*
19. Tyto závěry podle zdejšího soudu nejsou v principiálním rozporu ani s východiský žalovaného, který se opírá mimo jiné o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 Afs 24/2019-44, podle něhož pokud nebylo prokázáno uskutečnění plnění ze strany deklarovaných dodavatelů, nelze spolehlivě usoudit, že částky zaslané na účet dodavatelů představovaly výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Nejvyšší správní soud ani žalovaný nezpochybnují, že daňový subjekt může unést své důkazní břemeno tím, že prokáže poskytnutí plnění osobou odlišnou od deklarovaného dodavatele (např. subdodavatelem) nebo tím, že poskytne jiné vysvětlení průběhu sporných obchodních případů. Oproti žalobci zdejší soud neshledává ve věci řešené v naposledy citovaném rozsudku ani zásadní skutkové odlišnosti. V obou věcech není sporu o tom, že existoval předmět obchodu (v nynější věci software, v odkazované věci reklamní služby), nýbrž o tom, zda za něj daňový subjekt vynaložil daňově uznatelný výdaj.
20. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v tvrzení či jiných podáních, případně ty skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván. Podle § 92 odst. 5 písm. Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

c) daňového řádu, *správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.*

21. Správce tedy může v daňovém řízení vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49).
22. Žalobce namítá, že správce daně pochybnosti neprokázal, neboť nikdy neformuloval pochybnosti o existenci plnění a jeho přijetí žalobcem, nýbrž toliko pochybnosti ohledně dodavatele plnění.
23. K tomu lze uvést, že správce daně své pochybnosti formuloval ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 27. 8. 2021. Jak upozorňuje i žalovaný ve vyjádření k žalobě, v uvedené výzvě správce daně uvádí: „*Vzhledem k tomu, že se obchodní korporace DŮM ÚVĚŘŮ s.r.o. zabývá zprostředkováním spotřebitelských úvěrů, vznikly správci daně pochybnosti o oprávněnosti zahrnutí výše uvedené částky jako výdaje (nákladu) vynaloženého na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle ust. § 24 odst. 1 ZDP, a že tento výdaj (náklad) sloužil k Vaší ekonomické činnosti. Správce daně má pochybnosti, o jaké konkrétní programátorské práce se jedná a že byly provedeny za cenu 950.000, - Kč, placeno v hotovosti obchodní korporaci, vznikly pochybnosti také ohledně osoby vystavitele faktury, kterým je pan A. B. Tato osoba nebyla ke dni vzniku faktury dne 30.08.2019 oprávněna takovou fakturu vydat, jako jednatel obchodní korporace DŮM ÚVĚŘŮ s.r.o. je zapsán až od 24.12.2019. Dále dle sdělení místně příslušného ÚzP ve Zlíně je tento subjekt nekontaktní.*“
24. Z obsahu výzvy je tedy patrné, že správci daně nevznikly pochybnosti pouze stran toho, kdo poskytl dané plnění, nýbrž i o obsahu plnění (jaké konkrétní programátorské práce byly provedeny) a rozsahu plnění (že byly provedeny za cenu 950 000 Kč). Pochybnosti plynuly ze souhrnu několika skutečností. Společnost DŮM ÚVĚŘŮ s.r.o., která měla pro žalobce programátorské práce uskutečnit, se zabývá zprostředkováním úvěrů, tedy nikoliv programováním, pan B., který měl za společnost v srpnu 2019 vystavit faktury, se stal jednatelem společnosti až o 4 měsíce později, společnost nereagovala na výzvu k poskytnutí údajů a pro svého místně příslušného správce daně je nekontaktní. Dle zdejšího soudu je předestřený souhrn skutečností pro unesení břemene správce daně dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu dostačující.
25. Ke shodnému závěru dospěl žalovaný v bodě 63 napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani následné úvahy žalovaného, že připustil-li by opak, případná nedostatečnost výzvy může být zhojena tím, že si daňový subjekt její obsah správně vyloží, resp. lze takovou vadu odstranit i v dalším průběhu daňového řízení. Jelikož zdejší soud dospěl ve shodě

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

s žalovaným k závěru, že správce daně unesl své důkazní břemeno již výzvou k prokázání skutečností ze dne 27. 8. 2021, je polemika žalobce s následnými úvahami žalovaného bezpředmětná. Se žalovaným však lze souhlasit i v tom, že v odvolacím řízení byl žalobce výslovně seznámen s tím, že se mu dle žalovaného nepodařilo prokázat, že předmětné plnění skutečně obdržel, a to v tvrzeném rozsahu, ceně a od deklarovaného dodavatele, a to na základě shora uvedených pochybností podepřených následným výsledkem svědka F.

26. Ze žádného vyjádření správce daně ani žalovaného naproti tomu neplyne, že by daňové orgány měly přijetí plnění a vynaložení výdaje ze strany žalobce za prokázané a zpochybnily pouze deklarovaného dodavatele. Daňové orgány nezpochybnily existenci programu Betinance. Zpochybnily však, že žalobci byly poskytnuty programátorské práce v tvrzeném rozsahu a ceně deklarovaným dodavatelem. S ohledem na unesení důkazního břemene správce daně dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu bylo na žalobci, aby tyto skutečnosti prokázal.
27. To však žalobce v průběhu daňového řízení před správcem daně činil toliko vlastním tvrzením, v odvolacím řízení pak předložením čestného prohlášení pana B. Žalobce v písemnosti ze dne 10. 1. 2022 tvrdil, že k navázání spolupráce došlo v rámci vývoje podobných aplikací, komunikace probíhala primárně prostřednictvím sítě Telegram, kde došlo ke kontaktu ve skupině freelance developerů, dále s vývojářem komunikoval prostřednictvím sítě ASANA, část komunikace by měla být dohledatelná. Žalobce disponuje wireframes, které specifikují, jak má dílo fungovat, dále i operativní dokumentací, která je součástí zdrojového kódu (poznámky). Pan B. působil dle všeho jako obchodní zástupce, sám neprogramoval, na osobních schůzkách inkasoval hotovostní platby oproti splněným milníkům a současně vždy předal soubory a přístupy. Dle žalobce pan B. jednoznačně zastupoval společnost DŮM ÚVĚRŮ s.r.o., žalobci však nebylo známo, na základě čeho. Kontakt na pana B. již žalobce nemá, podle všeho se vrátil na Ukrajinu. Licenci k programu Betinance žalobce úplatně převedl na společnost iBlock Technologies s.r.o. Žalobce navrhl ústní jednání s jednatelem J. T. za účelem prokázání reálného poskytnutí služeb dodavatelem za využití prostředků, které nemohou být součástí podání (datové soubory aplikace, zdrojový kód, komunikace s dodavatelem).
28. Ve věci poté proběhlo několik ústních jednání (dvojí výslech jednatele společnosti DŮM ÚVĚRŮ s.r.o., vrácení dokladů v rámci daňové kontroly), jednatel žalobce se žádného z nich nezúčastnil. Mimo zmíněného čestného prohlášení žalobce do skončení daňového řízení nic dalšího nedoložil (např. navrhované záznamy komunikace, operativní dokumentaci či cokoliv, co by dokládalo uskutečnění plnění).
29. V čestném prohlášení pan B. uvádí, že v sociální síti Telegram kontaktoval jednatele žalobce, který zaslal požadavek na služby programátorů, kteří by pro jeho společnost mohli vyvinout webovou aplikaci umožňující vytváření společných sázek s názvem Betinance. Osobně se několikrát sešel s jednatelem žalobce a při té příležitosti mu předal hotové části zdrojového kódu a faktury vystavené společností DŮM ÚVĚRŮ s.r.o. a obdržel za ně platbu. Ačkoliv pan B. nejednal veřejně jménem společnosti DŮM ÚVĚRŮ s.r.o., na konci kalendářního roku 2019 se stal oficiálním jednatelem a převzal tak plnou odpovědnost za tuto osobu.
30. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem napadeného rozhodnutí, že žalobce důkazní břemeno neunesl. Čestné prohlášení pana B. nijak nedokládá jeho vazbu na společnost DŮM ÚVĚRŮ s.r.o. a žádné další důkazní prostředky nebyly předloženy. Obě vyjádření (jak žalobce, tak

pana B.) jsou značně obecná. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaný hodnotil důkazy účelově v neprospěch žalobce nebo pominul jejich vzájemnou souvislost. Žalobce zároveň ani v průběhu daňového řízení neprokázal, že by sporný obchodní případ proběhl jiným způsobem (tj. například, že poskytovatelem plnění byl ve skutečnosti pan B. nebo jiný subjekt).

31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdí, že existoval-li by účetní doklad, byla by dovozena vyšší důkazní hodnota čestného prohlášení. Pouze reaguje na odvolací argumentaci žalobce, podle něhož je možné čestné prohlášení považovat za příjmový pokladní doklad. Podle žalovaného tomu tak není, neboť dané čestné prohlášení nesplňuje obsahové náležitosti účetního dokladu dle § 11 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, a dle žalovaného ani neprokazuje uskutečněnou hotovostní platbu.
32. Není důvodná ani námitka, že žalovaný měl čestnému prohlášení přikládat „vyšší důkazní váhu“ proto, že k výslechu pana B. jako svědka nedošlo z důvodů na straně správce daně. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalobce výslech pana B. v průběhu daňového řízení nenavrhol. Nebylo vyloučeno, aby správce daně přistoupil k výslechu pana B. z vlastní iniciativy (jak učinil v případě pana F.). Až do vyjádření žalobce ze dne 30. 1. 2022 však správce daně neměl žádné povědomí o tom, jakou roli měl pan B. v daném případě hrát (krom toho, že je podepsán na faktuře), a že se již nezdržuje na území České republiky, nýbrž pravděpodobně na Ukrajině. Správci daně tudíž v tomto ohledu nelze vytýkat žádné pochybení.
33. V daňovém řízení byl nadvakrát proveden výslech pana F., který byl v době, kdy se mělo plnění uskutečnit, jednatelem společnosti DŮM ÚVĚŘŮ s.r.o. Pan F. vypověděl, že veškerou činnost společnosti zajišťoval sám, poslední tři roky společnost nevyvíjela obchodní činnost, ale pouze vymáhala pohledávky z minulých období. Faktury společnost žalobci nevystavila, pan F. nezná žalobce ani jeho jednatele J. T., A. B. zná pouze jako nabyvatele obchodního podílu. Z toho plyne, že svědecká výpověď pochybnosti správce daně prohloubila.
34. Závěr žalovaného, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k daňové uznatelnosti předmětných nákladů a neprokázal, že programátorské práce skutečně přijal v tvrzeném rozsahu, ceně a od deklarovaného dodavatele, ze všech uvedených důvodů odpovídá průběhu daňového řízení.
35. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dále poznamenat, že součástí správního spisu (CD s doklady předloženými žalobcem) je mimo jiné licenční smlouva ze dne 17. 7. 2019, podle které jsou jedinými tvůrci (spoluautory) aplikace Betinance J. T. (jednatelem žalobce) a M. B., kteří danou smlouvou poskytují výhradní licenci k užití aplikace žalobci za účelem poskytnutí podlicence společnosti iBlock Technologies s.r.o. I tento dokument tedy zapadá do důvodně vyjádřených pochybností správce daně.
36. Skutečnost, že žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí stručně pojednal o otázce esenciálních výdajů, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Jedná se nanejvýš o zbytnou část odůvodnění bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

37. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. ledna 2025

David Raus v.r.
předseda senátu